

II Duminică din Advent – 7 decembrie 2014

Îndreptați cărările Domnului - comentariu evanghelic al Pr. Alberto Maggi OSM

Mc 1,1-8

¹ **Începutul Evangheliei lui Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu.** ² **Așa cum este scris în profetul Isaia: *Iată, eu îl trimit pe îngerul meu înaintea feței tale; el va pregăti calea ta.*** ³ **Glasul celui care strigă în pustiu: *Pregătiți calea Domnului, drepte faceți cărările lui!*** ⁴ **Ioan Botezătorul era în pustiu, predicând botezul convertirii spre iertarea păcatelor.** ⁵ **Întreaga regiune a Iudeii și toți cei din Ierusalim veneau la el și erau botezați de el în râul Iordan, mărturisindu-și păcatele.** ⁶ **Ioan era îmbrăcat cu [o haină din] păr de cămilă și avea o cingătoare din piele în jurul coapselor sale; mânca lăcuste și miere sălbatică** ⁷ **și predica zicând: „Vine după mine cel care este mai puternic decât mine, căruia eu nu sunt vrednic, plecându-mă, să-i dezleg cureaua încălțăminteii.”** ⁸ **Eu v-am botezat cu apă, însă el vă va boteza în Spiritul Sfânt”.**

Citim și comentăm primele opt versete al evangheliei lui Marcu, care încep cu aceste cuvinte: ¹ **Începutul Evangheliei, a Vestei Bune...**, știm că termenul evanghelie înseamnă Vestea cea Bună. Este o Vestă Bună care este deja cunoscută. Evanghelistul nu se adresează persoanelor care încă nu cunosc noutatea lui Isus, ci persoanelor care deja o trăiesc. Și Marcu intenționează să descrie ceea ce a fost la început, la origine.

Atunci de ce o numește Vestea Bună? Pentru că este un nou raport cu Dumnezeu care nu se mai bazează pe observarea Legii – termenul “Lege” în evanghelia lui Marcu nu va apărea niciodată – ci pe primirea Spiritului, așa cum vom vedea la sfârșitul acestui pasaj cu anunțul că activitatea lui Isus va fi să boteze în Spiritul Sfânt.

Așadar nu prin observarea unei legi externe omului, ci primirea unei realități interioare individului. Vestea cea Bună este Isus Cristos, Cristos adică Mesia, și lipsește articolul, care înseamnă că nu este Mesia tradiției, cel pe care Israel îl așteaptă, eliberatorul care prin violență va restaura împărăția lui Israel, ci un eliberator, un Mesia complet diferit pe care evanghelistul ne ajută să-l descoperim.

Fiul lui Dumnezeu. Iată Isus va fi Mesia, dar nu va fi fiul lui David, nu va veni să restaureze împărăția lui Israel, ci Fiul lui Dumnezeu va veni să inaugureze Împărăția lui Dumnezeu, iubirea universală a Tatălui.

² **Așa cum este scris în profetul Isaia ...** și aici în realitate evanghelistul compune împreună trei texte, în care desigur este deasemenea și profetul Isaia, dar începe înainte de toate cu textul cărții Exodului. Și apoi încheie cel a lui Isaia cu Exodul. Primul Exod a fost eliberarea din sclavia egipteană, al doilea din lagărul babilonez.

Expresiile pe care evanghelistul le citează cuprind cele două exoade, pentru a indica că activitatea și acțiunea lui Isus va fi toată în semnul eliberării poporului.

Pământul promis s-a transformat într-un pământ a sclaviei din care este nevoie să ieșim. *Iată, eu îl trimit pe îngerul meu*, mesagerul meu și aceasta este luat din cartea Exodului (23,20) iar aici evanghelistul adaugă o expresie luată în schimb din profetul Malachia, *El va pregăti calea ta*. Profetul Malachia a scris – este Domnul care vorbește – *A pregăti Calea înaintea mea*. Deci Calea Domnului devine calea lui Isus.

Evanghelistul începe transferimentul de ceea ce erau prerogativele exclusive a lui Dumnezeu la Isus. Isus este calea lui Dumnezeu. Calea lui Dumnezeu se realizează în figura lui Isus. Și apoi iată în sfârșit profetul Isaia, anunțul celui de al doilea exod, ³*Glasul celui care strigă în pustiu ...* Nu este atât în pustiu, ci în deșert. Și din deșert ajunge vocea celui care strigă.

Pregătiți calea Domnului, drepte faceți cărările lui! Împărăția lui Dumnezeu nu coboară de sus printr-un intervent divin, dar necesită colaborarea tuturor celor care-l doresc. Și iată prezentarea celui care este mesagerul lui Dumnezeu. Este un trimis a lui Dumnezeu în afara oricărei instituții religioase. ⁴ **Ioan Botezătorul era în pustiu, predicând botezul ...** Botezul era un rit cunoscut, se scufunda în apă care simboliza moartea propriului trecut, pentru a începe o viață nouă.

Deci predica o scufundare, imersiune în semnul morții trecutului ... **convertirii**, adică a-și schimba viața. Dacă până atunci a-i trăit pentru tine, acum trăiești pentru alți, acesta este semnificatul de "convertire" pe care evanghelistul îl folosește. **Spre iertarea păcatelor.** Schimbarea comportamentului obține iertarea tuturor greșelilor, deci este un act exterior pentru a indica o profundă schimbare interioară. Ei bine, la anunțul lui Ioan, a unui botez pentru iertarea păcatelor, este un răspuns neașteptat, incredibil.

De fapt evanghelistul scrie:... și aici evanghelistul folosește verbul "ieșire", care este același verb folosit la exod pentru a indica eliberarea realizată de Dumnezeu față de poporul său. **Ieșeau la el** ⁵ **Întreaga regiune a Iudeii și toți cei din Ierusalim.** Această este surprinzător, pentru că la Ierusalim era templul, locul pregătit pentru iertarea păcatelor.

Ei bine persoanele înțeleg că iertarea păcatelor nu se obține printr-un rit în instituția religioasă, ci dimpotrivă trebuie să ne îndepărtăm pentru o schimbare profundă a propriei vieți. **Și erau botezați de el în râul Iordan ...** iată o altă indicație a exodului. Iordanul a fost râul pe care poporul lui Israel a trebuit să-l treacă pentru a intra în pământul promis.

Mărturisindu-și păcatele. Apoi evanghelistul ne face o descriere a lui Ioan, care este o descriere a profeților. De fapt ⁶ **Ioan era îmbrăcat cu [o haină din] păr de cămilă**, care era o haină a profeților, **și avea o cingătoare din piele în jurul coapselor sale.** Această particular de centură din piele ne amintește de cel mai mare profet adică de

profetul Ilie, deci evanghelistul vrea să reprezinte că acel Ilie pe care poporul î-l aștepta ca înaintea mergător a lui Mesia, s-a manifestat în figura lui Ioan Botezătorul.

Mânca lăcuste și miere sălbatică. Ceea ce oferă deșertul, mâncarea normală a nomazilor și beduinilor, ⁷ și predica zicând: „**Vine după mine cel care este mai puternic decât mine, căruia eu nu sunt vrednic, plecându-mă, să-i dezleg cureaua încălțăminteii (saldalei).**”

Expreisa lui Ioan Botezătorul nu este un atestat de umilință, ci ceva mult mai profund. Aici avem o aluzie la trei texte din cartea Genezei, din cartea lui Rut și din cartea Deuteronomului, care se referă unei practici numită Levirat, de la Levir, care în latină înseamnă "cumnat". Care era această practică? Când o femeie rămânea văduvă fără un fiu, cumnatul avea obligația de a o fecunda. Copilul care urma să se nască urma să poarte numele soțului decedat, în acest mod numele celui decedat continua să fie perpetuat.

Când cumnatul refuza să o fecundeze pe femeie, cel care avea dreptul după el urma să facă o ceremonie numită "a descălțării", dezlegând curelele sandalelor – era un rit particular – se scuipa asupra lor și aceasta însemna: că dreptul tău de a fecunda această femeie trece la mine.

Așadar anunțul lui Ioan Botezătorul este mult mai profund. El spune: "**nu mă confundați pe mine cu Mesia, mirele lui Israel, cel care trebuie să fecundeze această femeie**, considerată precum o văduvă pentru că relația cu Dumnezeu era deja terminată, **nu sunt eu, ci cel care vine după mine**".

Pentru că ⁸ **Eu v-am botezat cu apă**, un rit extern, apa este ceva exterior omului, **însă el vă va boteza în Spiritul Sfânt**". Acțiunea lui Isus va fi o scufundare profundă, intimă, interioară, în aceeași viață divină. Iată deci Vestea Bună pe care evanghelistul o anunță.

Relația cu Dumnezeu nu mai este bazată pe observarea legii, ci pe primirea iubirii sale. Este aceasta care va ghida viața oamenilor.